



Monalisa Livia Gheorghiu

AVENTURILE TUPLEI,
BROASCA ȚESTOASĂ.
CARTEA PRIETENIEI



București, 2026

Ilustrație copertă și viniete: *Ana Chiru*

Desene: *Monalisa-Livia Gheorghiu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHEORGHIU, MONALISA LIVIA

Aventurile Tuplei, broasca țestoasă - Cartea prieteniei /

Monalisa Livia Gheorghiu. - București : Bifrost, 2026

ISBN 978-630-6514-77-9

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2026

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

AVENTURILE TUPLEI,
BROASCA ȚESTOASĂ.
CARTEA PRIETENIEI



apitolul 1

**În care aflăm cine este Tupla și
câteva dintre obiceiurile sale**



Era dis-de-dimineață și o rază jucăușă scormonea printre frunzele căzute la rădăcinile copacului pentru a da deșteptarea micilor locuitori care își făcuseră casa acolo. Cu un strănut sănătos, Tupla își iți căpușorul din scorbura și strigă veselă:

- Bună dimineața, domnule Soare! Bună dimineața, măreață pădure!

Și apoi, cu mișcări încete, cu lăbuțele ușor înțepenite, își târî afară carapacea cam cât un pepene și o expuse la soare, așteptând cu răbdare să i se usuce de roua dimineții și să se încălzească.

Tupla era, după cum se vede, o broască țestoasă de pădure nici prea mare, nici prea mică, tocmai trecută de copilărie, care se străduia să aibă o relație foarte bună cu toți cei din jur. Părinții căutaseră să-i asigure o educație aleasă, învățând-o bunele maniere, cultivându-i noblețea sufletească și transmițându-i dorul de cunoaștere specific neamului său.

De-a lungul vremii, colindase aproape toată pădurea și, încetul cu încetul, își stabilise un traseu zilnic pe care, ca orice broască respectabilă, ajunsese să-l urmeze cu exactitate. După ce-și încălzea îndeajuns carapacea - când desenele de pe ea ajungeau să sclipească în soare - și făcea câteva exerciții cu picioarele și gâtul, pornea pe o cărăruie bătătorită - mai mult de ea - care ducea într-o poiană. „Plimbarea de dimineață”, cum o denumise, dura exact cât să i se încălzească mușchii și să-i fie foame, dacă nu cumva-i fusese la trezire. Locul era perfect: avea flori, trifoi, iarbă grasă, câteva ciuperci după fiecare ploaie și vreo trei-patru pomi care împestrău iarba în fiecare dimineață, cu fructe zemoase și dulci. Micul dejun copios o

îndreptăţea s-o ia la picior mărunţel prin pădure, pentru a mai cerceta şi învăţa câte ceva până pe la prânz, când îşi făcea iarăşi treabă prin poiană pentru următoarea masă. După aceea, vizita câte unul dintre mulţii săi prieteni, niciodată de două ori în aceeaşi săptămână — regulă de aur învăţată de la părinţi. În drum spre casă, se oprea pentru ultima dată în luminiş, unde lua o cină frugală. Aceasta se întâmpla cu destul timp înainte de culcare, fiindcă o altă regulă învăţată de mică (pe când era foarte pofticioasă) era că somnul cu burta plină este chinuitor şi aducător de coşmaruri într-o carapace destul de strâmtă cum au broaştele ţestoase. Totul se finaliza cu „plimbarea de seară” - drumul din poiană până acasă unde se pregătea de culcare - şi după o ultimă privire aruncată stelelor, se cufunda în frunze şi apoi în lumea viselor.

Viaţa Tuplei se pare că nu era prea spectaculoasă însă, din punctul de vedere al unei broaşte ţestoase, era cum nu se poate mai frumoasă şi mulţumitoare.

Deşi pornise ca aproape toate celelalte când nu mereu strănuta şi, câteodată, se trezea fără ajutorul discret al astrului ceresc, această dimineaţă avea să-i fie cu totul diferită, dând o nouă întorsătură evenimentelor care, după cum se va vedea mai departe, vor depăşi chiar şi imaginaţia foarte bogată a unei broaşte ţestoase.

După ce-şi încălzise cum se cuvine carapacea, Tupla porni în pas vesel către prima masă din zi la gândul căreia începu să scoată un şuielat subţire pe nas ce se transformă într-o melodie jucăuşă, de care fu în curând foarte mândră, propunându-şi să o noteze când va ajunge acasă. Broscuţa noastră luase lecţii de canto de la privighetoare. În urma lor,

rămăsese cu o ureche muzicală bunicică, o voce mai puțin dogită și cunoașterea notelor. Tocmai de aceea era un ajutor de nădejde pentru ariciul care încerca să compună simfonia corului pădurii.

La doi pași de intrarea-n poiană, șuieratul i se transformă într-un sforăit ciudat, urmat de-o tuse seacă ce-i tăie cu totul răsuflarea. Ochii-i ieșiră din cap odată cu gâtul care se lungi din carapace, parcă să se rupă. Picioarele i se înfipseră în pământ atât de tare, încât nu li se mai vedeau ghearele. Nu-i venea să-și creadă ochilor: luminișul, practic, nu mai exista. Toată iarba fusese călcată aprig în picioare, smulsă sau ruptă, iar doi dintre pomii dătători de fructe dulci și zemoase zăceau frânți la pământ. Când ajunse în mijloc, constată, cu genunchii tremurânzi, că dezastrul era și mai mare. În stânga și în dreapta poienii apăruseră două cărări noi spre pădure. Copacii de pe traseu erau ruși, prăbușiți sau smulși din rădăcină. Cu glas sfârșit și-nlăcrimat, Tupla abia-și găsi puterea să strige:

- Mai trăiește cineva pe-aici?

Sunetul propriei sale voci chiar așa firavă, o ajută să-și vină-n fire și să mai prindă puțin curaj. Gândul la micul dejun fu adânc îngropat într-un cotlon al minții. Acum trebuia să afle ce se întâmplase și să vadă ce-i de făcut. După dimensiunile dezastrului, nu mai era vorba că rata o masă, ci că va trebui să muncească săptămâni întregi pentru refacerea naturii.

Când tocmai se pregătea să mai strige o dată, se auzi un glas ascuțit din vârful unui copac:

- Trăiesc, de ce să nu trăiesc? Ce vrei?

- Vreau să știu ce s-a-ntâmplat aici! zise cu ton mai ferm.

Bine că broaștele țestoase sunt firi răbdătoare, căci răspunsul veni peste vreo zece minute din vârful altui copac:

- Lucru mare! Prințul Wallabie a fost pe-aici...

- Cine mai e și prințul ăsta și cum de-a reușit să facă atâta prăpăd de-aseară până dimineată?

Cineva interveni prompt, din stânga:

- Dac-am supraviețuit până acum, cu siguranță c-o voi face și de-aici înainte.

În iarbă, cu coada stufoasă prinsă-ntre lăbuțele din față și uitându-se pe după smocul din vârf, o veveriță negricioasă își rostogolea-n toate părțile ochii rotunzi, pregătită s-o ia la sănătoasa-n orice clipă.

- Aaa, ești doar o broască țestoasă!

Știind că posesoarea de carapace nu se putea pune cu ea la viteză, codata se liniști aproape imediat, se așeză mai comod și începu să turuie.

- Dimineată..., știi, eu mă trezesc înaintea soarelui, mie-mi place să fac băi de soare cu primele raze, alea roz și dulci ca mierea, cum am găsit mai alaltăieri într-un copac din cei răsturnați...

- Draga mea, ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai spune mai pe scurt ce s-a-ntâmplat în poiană, încercă Tupla, cu delicatețe, s-o aducă la șirul evenimentelor pe mica stufoasă.

- A, da, că bine zici. Va să zică, dimineată, pornisem repede pe copacul acela să mai ascund vreo două alune, c-am cules aseară o grămadă și eram prea obosită să le pun la adăpost și am adormit cu gândul să termin treaba în zori. Astfel încât, nici baia de soare nu mi-am făcut-o cum trebuia...

- Iar te depărtezi, drăguță! o avertiză broasca.

- Păi, cum spuneam, eram în copacul cel de-acolo și, deodată, s-a-ntunecat și eu m-am gândit cum că, dacă plouă-acum, eu ce mă fac cu alunele pe care nu le-am pus la adăpost? Dar nu se-ntunecase de la nori, ci de la prinț.

- Care prinț? Își uită manierele Tupla, ușor iritată de vorbăria cam fără logică a veveriței. Învățase că aceste fapte sunt limbute și fără cap, dar răbdarea ei era în formare, așa că abia se reținea să n-o repeadă cu vreo două vorbe mai aspre care s-o scoată din turuiala aceea zăpăcitoare.

- Aaa, că nu știi! Prințul Wallabie este fiul Regelui Rogort, regele dragonilor de pe muntele de la miazăzi. E renumit pentru trăsniile pe care le face! Va să zică, a venit și-a-nceput să joace țonțoroiu' pân-a culcat toată iarba la pământ. Apoi a trecut la tumbe care mai de care mai caraghioase, când cu aripile strânse, când cu ele deschise, de-a smuls toate tufele de prin poiană. Și la sfârșit, a luat-o la goană întâi la dreapta, apoi la stânga, țâșnind fix către soare ca o săgeată din arcul vânătorului... Și dus a fost, termină aproape gâfâind veverița care se vede că retrăise toată spaima trasă în acea dimineață.

- Acum înțeleg, medită cu glas tare broasca, trebuie c-ai fost pierită de spaimă, de aceea mi-ai și răspuns atât de greu la-nceput....

- Aș, de unde! veni rapid replica aproape obraznică a rozătoarei. La cât de-ncet vorbeai, trebuia să cobor să te-ascult și-apoi să fug până-n vârful unui copac să-ți răspund. Doar nu credeai c-am să stau lângă tine să-ți vorbesc, până nu m-asiguram că nu ești periculoasă!

Mândră de inteligența-i desăvârșită, se-ntoarse ca un titirez și porni simandicos către cel mai apropiat copac, poate

voind să arate că nu se teme de Tupla. Dacă împrejurările n-ar fi fost atât de grave, țestoasa s-ar fi prăpădit de râs: auzi tu, să cobori și să urci de fiecare dată într-un copac pentru a da un răspuns la o întrebare! Trecând peste această ciudățenie, porni repejor, atât cât îi permiteau picioarele și vegetația răvășită, prin spărtura apărută în șirul de copaci din partea dreaptă a luminișului. Situația o depășea. Unii nu aveau să-și mai revină niciodată – fuseseră smulși din rădăcină. Printre care era și unul dintre pomii ei. Porni spre partea cealaltă cu speranța ca măcar ceilalți să fi scăpat. Câte adăposturi de viețuitoare, de pe crengi și de prin scorburi, or fi fost distruse? Priveliștea din stânga o făcu să alerge cu cea mai mare viteză din viața sa de pân-atunci. Când ajunsese în mijloc, găfâia, iar sângele-i bătea-n urechi, așa că nici nu-și dădu seama că veverița râdea-n hohote la poalele unui copac.

- Ha, ha, ha, dac-ai fugi așa de repede, ai câștiga cu siguranță sprintul primăverii!

- Ia du-te și tu acolo, să vedem dacă mai râzi! spuse Tupla printre găfâieli.

Veverița, prostuță și suficient de curioasă, sări pe crengile de jos ale copacilor pentru a vedea și ea cauza grozavei spaime. Două clipe-i fură prea mult ca să se-ntoarcă, la rându-i, în poiană.

- Ce-i acolo, un dragon?! Că prințul a zburat, l-am văzut eu! Și-ăsta-i cam încrețit... O fi mort?! Dac-or da vina pe noi? O să ne pedepsească cumplit! Cine-ar îndrăzni să omoare un dragon? Mai ales niște făpturi atât de mărunte ca noi...

- Te rog să te calmezi imediat! îi întrerupse brusc țestoasa, lamentările fără șir. Cine-ar putea să creadă că tu, o

făptură atât de mică, ai putea face rău unui dragon? Mai ales că ce-ai văzut tu acolo-i doar pielea unui dragon... Trebuie să aflu mai multe despre acest prinț... Wallabie parcă i-ai zis...

Imediat, în mintea țestoasei se și formă planul de acțiune. Fără să mai țină seama de comentariile veveriței, o porni la pas – de data aceasta susținut cât de repede putea – către casa bufniței.

Domnul Ciuf, care locuia aproape de mijlocul pădurii în scorbura unui fag bătrân, nu fu deloc încântat să fie trezit din somn înainte de prânz, mai ales că zburase destul de mult noaptea trecută după mâncare. Dar văzând că este vorba despre prietena sa Tupla, care de multe ori îl ajutase la redactarea unor acte de importanță majoră pentru întreaga pădure – din nou educația broscuței își dovedise utilitatea -, lăsă somnul pe mai târziu și îi spuse tot ce știa despre dragoni. Adică nu prea multe, dar totuși destule:

- Dragonii sunt făpturi impunătoare și foarte inteligente. Sunt cam mândri, fiindcă se cred superiori tuturor, dar au simțul dreptății. Însă una peste alta, ne-au ajutat de multe ori pe noi, cei de aici din pădure, fără însă a o recunoaște – fiindcă li se pare a fi înjositor. Nu văd de ce... Însă prințului i s-a dus buhul, cum s-ar zice, pentru năzbâtiile pe care le tot face de la vârsta de doi ani, când a învățat să zboare cumsecade și a primit încuviințarea tătâne-său să se preumbe pe unde îi place și îl poartă aripile...

- Fapt pentru care, continuă domnul Ciuf, după o scurtă pauză de gândire profundă care Tuplei i se păru că seamănă tare bine cu o ațipire, măritul rege al dragonilor a înființat un

serviciu special pentru primirea reclamațiilor împotriva fiului său. Deci, dacă vrei, poți să mergi și tu acolo... Cum ieși din pădure prin nord-est, urci muntele până dai de peștera cea mare a dragonilor. Oricum ai să-ți dai seama cu ceva timp înainte că ești pe drumul cel bun! Asta dacă vei reuși să-l urci... muntele... bolborosi din ce în ce mai încet domnul bufniță, iar ochii săi mari care o măsurau cu îndoială pe broscuță prinseră să clipească pe rând din ce în ce mai des până se închiseră.

Tupla obținuse informațiile necesare, astfel că nu mai avea rost să-l deranjeze pe bunul său prieten. Chiar dacă adormise pe o altă creangă decât cea pe care își avea locuința, era în siguranță de vreme ce se afla în același copac.

Pe drum spre casă, avu norocul să găsească niște ciupercuțe dulci și fragede care-i potoliră cât de cât foamea ce-i rodea stomacul precum un cariu, lemnul copacului. Parcă și carapacea-i devenise mai largă... dar totul se va rezolva mâine dimineață, când va merge la acel oficiu de reclamații din Peștera Dragonilor. Se băgă în culcuș pe jumătate adormită, epuizată de emoțiile și agitația zilei.

Pentru prima dată în viață, încălcă una dintre regulile „de aur” învățate în copilărie și se culcă cu burtica plină – dacă se putea spune așa căci, deși mâncase tot, cina nu-i ajunsese nici pe-o măsea.

CUPRINS

	Pag.
Capitolul 1	
În care aflăm cine este Tupla și câteva dintre obiceiurile sale	9
Capitolul 2	
În care Tupla intră pe un nou făgaș al interesantei sale vieți	19
Capitolul 3	
În care Wallabie își ispășește pedeapsa, iar Tupla dobândește un nou prieten	37
Capitolul 4	
În care aflăm adevărata istorie a pietrei albastre	57
Capitolul 5	
În care unele dorințe sunt îndeplinite, iar altele nu	79
Capitolul 6	
În care se arată cititorului cum se organizează un festival în Regatul dragonilor și ceva surprize	115

